

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 29 czerwca 2020 r.

DNR-4.730.6.2020.KR

DECYZJA DNR-2/121/2020

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.) w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668 ze zm.) po rozpatrzeniu odwołania Pana Krystiana Krysztofowicza prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „TERMO-TECHNIKA” Krystian Krysztofowicz z 26 marca 2020 r. z siedzibą w Koninie od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 16 marca 2020 r. nr D/KO.NR.8361.136.2019 wymierzającej karę pieniężną w wysokości 4.585,03 zł za niedopełnienie obowiązków dystrybutora (sprzedawcy) wynikającego z art. 5 ust. 1 lit a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. U. UE L 198/1 z 28.07.2017, zwanego dalej rozporządzeniem 2017/1369) w zakresie eksponowania w sposób widoczny etykiet energetycznych zgodnie z art. 4 ust. 1 lit a rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/1187 z dnia 27 kwietnia 2015 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne (Dz. Urz. UE. L. 193 z dnia 21 lipca 2015 r., s.43, zwanego dalej rozporządzeniem 2015/1187) oraz art. 5 ust. 1 lit b rozporządzenia 2017/1369 w zakresie udostępniania klientom karty informacyjnej produktu, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę Wielkopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej do ponownego rozpatrzenia.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w dniach od 13 listopada 2019 r. do 22 listopada 2019 r. u kontrolowanego przedsiębiorcy Krystiana Krysztofowicza "TERMO-TECHNIKA" z siedzibą w Koninie, kontroli poddano:

1. kocioł grzewczy wodny PEREKO typu: Q-PER 12;
2. kocioł grzewczy wodny PEREKO typu: KSM 17 Lewy;
3. kocioł grzewczy do podgrzewania wody TEKLA typ : DRACO BIO COMPACT 23 FII;
4. automatyczny kocioł grzewczy opalany paliwem stałym SMART FIRE, model SF 22/240 LAZAR;
5. kocioł pelletowy typu DuoKo 24 kW, KOTŁOSPAW.

W wyniku kontroli ustalono, że wszystkie pięć kotłów na paliwo stałe nie miało zamieszczonej etykiety energetycznej z przodu w taki sposób, aby etykieta była wyraźnie widoczna, a dwa z nich posiadały etykiety niezgodne ze wzorem, co stanowi o niedopełnieniu obowiązku sprzedawcy określonego w art. 5 ust. 1 lit a rozporządzenia 2017/1369 oraz art. 4 ust. 1 lit a rozporządzenia 2015/1187, w zw. z art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy z 12 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (t.j. Dz.U. Z 2020, poz. 378, zwaną dalej ustawą o etykietowaniu).

Ponadto w toku kontroli stwierdzono niedopełnienie obowiązku sprzedawcy określonego w art. 5 ust. 1 lit. b rozporządzenia 2017/1369, polegającego na braku udostępnienia kart informacyjnych produktu dla 3 modeli kotłów:

1. kotła grzewczego do podgrzewania wody TEKLA typ: DRACO BIO COMPACT 23 FII;
2. automatycznego kotła grzewczego opalanego paliwem stałym SMART FIRE, model SF 22/240 LAZAR;
3. kotła pelletowego typu DuoKo 24 kW, KOTŁOSPAW.

W związku z powyższymi ustaleniami Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przeprowadził postępowanie w sprawie nałożenia na sprzedawcę kary pieniężnej za niedopełnienie obowiązku polegającego na eksponowaniu w sposób widoczny, etykiet dostarczonych przez dostawcę oraz obowiązku udostępnienia

klientom kart informacyjnych produktu, w tym w formie fizycznej w punkcie sprzedaży i decyzją z 16 marca 2020 r. (zwaną dalej Zaskarżoną decyzją) na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 i pkt 4 ustawy o etykietowaniu nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w minimalnej wysokości tj. jednokrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej ustaloną na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 11 lutego 2019 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2019 r. (M.P. 2019 r., poz. 154).

Za pismem z 9 kwietnia 2020 r. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanemu dalej jako „Prezes UOKiK”) pismo zatytułowane „Odwołanie od nałożonej kary pieniężnej” (zwane dalej odwołaniem) Pana Krystiana Krzysztofowicza prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „TERMO-TECHNIKA” Krystian Krzysztofowicz z siedzibą w Koninie od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 16 marca 2020 r. nr D/KO.NR.8361.136.2019, nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną

W odwołaniu strona postępowania wnosi o umorzenie nałożonej kary pieniężnej z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora, wskazując na małą skalę prowadzonej działalności, dopełnienie jeszcze w toku kontroli wynikających z ustawy o etykietowaniu obowiązków, którym uchybił, brak wiedzy o regulacjach prawnych związanych z etykietowaniem energetycznym produktów oraz trudną sytuacją jego firmy.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej dokonując autokontroli Zaskarżonej decyzji uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W związku z przekazaniem przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej odwołaniem, Prezes UOKiK pismami z 24 kwietnia i 22 maja 2020 r. poinformował stronę postępowania o prowadzonym postępowaniu zainicjowanym odwołaniem z 26 marca 2020 r., prawach i obowiązkach wynikających z K.p.a. oraz prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań. Jednocześnie wyznaczono stronie postępowania 7 dniowy termin dla przedstawienia potencjalnych nowych dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w związku z czym poinformowano

na podstawie art. 15 z.zs ust. 1 pkt 6, ust. 7 i ust. 10 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. Z 2020 r. poz 876 ze zm.) bieg terminów procesowych w postępowaniu nie rozpoczął się, a wyznaczony termin rozpocznie swój bieg po okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19. Ponadto poinformowano, że pomimo nie rozpoczęcia biegu terminów procesowych podjęte przez stronę postępowania czynności w tym okresie będą skuteczne oraz że w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii przepisów o beczynności oraz o obowiązku informowania o niezłażtwnieniu sprawy w terminie nie stosuje się.

Pismem z 27 maja 2020 r. poinformowano stronę postępowania o rozpoczęciu z dniem 24 maja 2020 r. biegu 7 dniowego terminu wyznaczonego pismami z 24 kwietnia i 22 maja 2020 r.

Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Zgodnie z zasadą dwuinstancyjności wyrażoną w art. 15 KPA, organ odwoławczy obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę rozstrzygniętą decyzją organu pierwszej instancji, z zastrzeżeniem rozwiązania przyjętego w art. 138 § 2 KPA. Organ odwoławczy nie może zatem ograniczyć się tylko do kontroli decyzji organu pierwszej instancji, a obowiązany jest ponownie rozstrzygnąć sprawę. Istota administracyjnego toku instancji polega na dwukrotnym rozstrzygnięciu tej samej sprawy, nie zaś tylko na kontroli zasadności argumentów podniesionych w stosunku do orzeczenia organu I instancji. Wynika to z art. 138 KPA, który przyznaje organowi kompetencje do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, czego następstwem jest utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji bądź uchylene i zmiana zaskarżonej decyzji. Tylko w ograniczonym zakresie organ odwoławczy ma kompetencje kasacyjne. Organ odwoławczy bowiem rozpatruje sprawę ponownie merytorycznie w jej całokształcie. Oznacza to, że ma on obowiązek rozpatrzyć wszystkie żądania strony i ustosunkować się do nich w uzasadnieniu swojej decyzji. Organ odwoławczy rozpoznaje i rozstrzyga ponownie sprawę administracyjną rozstrzygniętą decyzją organu pierwszej instancji w oparciu o stan prawny i

faktyczny obowiązujący w dniu wydania decyzji ostatecznej. Przy tym ponownie rozpoznając i rozstrzygając sprawę organ odwoławczy obowiązany jest usunąć naruszenia prawa materialnego i prawa procesowego, których dopuścił się organ pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 127 § 1 i 2 K.p.a. od wydanej przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzji przysługuje odwołanie do organu administracji publicznej wyższego stopnia. Zgodnie zaś z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej w postępowaniach administracyjnych w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK. W związku z powyższym, od decyzji wydanych przez Wojewódzkich Inspektorów Inspekcji Handlowej przysługuje odwołanie do Prezesa UOKiK.

Z kolei zgodnie z art. 129 § 2 K.p.a., odwołanie wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie. W świetle powyższego wskazać należy, że postępowanie zostało zainicjowane przez Pana Krystiana Krysztofowicza prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „TERMO-TECHNIKA” Krystian Krysztofowicz z siedzibą w Koninie poprzez nadanie odwołania w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe w dniu 27 marca 2020 r., tj. z zachowaniem wymaganego przez przepisy art. 129 § 2 K.p.a. 14 - dniowego terminu na złożenie odwołania (Zaskarżona decyzja została bowiem doręczona w dniu 20 marca 2020 r.). Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki wynikające z art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 2 K.p.a., upoważniające i zobowiązujące Prezesa UOKiK do rozpoznania sprawy administracyjnej zakończonej Zaskarżoną decyzją i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Rozpatrując sprawę, Prezes UOKiK rozważył podniesione we wniesionym przez stronę postępowania odwołaniu okoliczności i stwierdza, iż strona postępowania nie kwestionuje ani ustaleń poczynionych przez inspektorów Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej, ani też nie stawia zarzutów co do niewłaściwego zastosowania przepisów ustawy o etykietowaniu. Strona

postępowania w oparciu o przedstawione okoliczności związane z sytuacją prowadzonej działalności gospodarczej oraz w związku z dopełnieniem w czasie kontroli obowiązków, których niedopełnienie stanowiło przesłankę nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu zwróciła się o jej umorzenie.

Treść odwołania nie jest jednoznaczna, albowiem może być pochybiana za wniosek o udzielenie ulgi w spłacie administracyjnej kary pieniężnej poprzez jej umorzenie. Niemniej jednak z załączonej przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu korespondencji elektronicznej wynika, że pismo to stanowi odwołanie od Zaskarżonej decyzji, co przemawia za merytorycznym jego rozpoznaniem.

Wielkopolski Inspektor Inspekcji Handlowej przeprowadził kontrolę, w wyniku której stwierdzono że dystrybutor „TERMO-TECHNIKA” Krystian Krysztowicz nie dopełnił obowiązku polegającego na eksponowaniu w sposób widoczny etykiety dostarczonej przez dostawcę lub udostępnionej zgodnie z ust. 2 w odniesieniu do egzemplarzy modelu objętego odpowiednim aktem delegowanym. Ponadto stwierdzono nie dopełnienie obowiązku polegającego na udostępnieniu na wniosek klienta karty informacyjnej produktu, w tym w formie fizycznej w punkcie sprzedaży.

Podstawą do wydania zaskarżonej decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej był art. 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy o etykietowaniu, zgodnie z którymi karze pieniężnej podlega ten, kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 3 ust. 1-3 i 5, art. 4 ust. 1, 2, 4 i 6, art. 5 ust. 1 i art. 6 lit. a oraz c-e rozporządzenia (UE) 2017/1369, lub obowiązków, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2, a decyzja wydawana jest przez organ kontrolujący.

Powyższy przepis obliguje organ kontrolujący (w rozpatrywanej sprawie Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej) do nałożenia kary pieniężnej w przypadku niedopełnienia przez sprzedawcę obowiązku, określonego w art. 5 ust. 1 lit a i b rozporządzenia 2017/1369. Nałożenie na stronę postępowania administracyjnej kary pieniężnej nie leży w gestii uznania administracyjnego organu administracji, lecz jest wynikiem bezwzględnie obowiązującej normy prawnej. Zatem w każdym przypadku, kiedy organ

kontrolujący ustali, iż nie dopełniono obowiązków określonych w art. 3 ust. 1-3 i 5, art. 4 ust. 1, 2, 4 i 6, art. 5 ust. 1 i art. 6 lit. a oraz c-e rozporządzenia (UE) 2017/1369, lub obowiązków w zakresie projektu i treści etykiety, karty informacyjnej produktu oraz dokumentacji technicznej, sposobu eksponowania etykiety na produkcie w punkcie sprzedaży, w tym sprzedaży na odległość, sposobu, w jaki klasę energetyczną oraz zakres klas efektywności energetycznej dostępnych na etykiecie należy podawać w reklamach wizualnych i w technicznych materiałach promocyjnych - wynikających z aktów delegowanych wydanych na podstawie art. 16 rozporządzenia (UE) 2017/1369, organ kontrolujący zobowiązany jest do nałożenia kary pieniężnej w wysokości wskazanej w art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu.

Rozpatrując sprawę w oparciu o akta sprawy przekazane przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej oraz mając na uwadze okoliczności podniesione przez stronę postępowania zawarte w odwołaniu, w ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania naruszyła ustawowe obowiązki sprzedawcy, w związku z tym istniała podstawa do nałożenia na nią kary pieniężnej na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu.

Niemniej jednak zauważyć należy, że organ wydając Zaskarżoną decyzję naruszył w przepisy ustawy o etykietowaniu oraz przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zobowiązany był rozważyć możliwość odstąpienia od obowiązku nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie przepisów ogólnych K.p.a. Ustawa o etykietowaniu nie reguluje kwestii stosowania ulg i możliwości odstąpienia od obowiązku nakładania przez organ administracyjnych kar pieniężnych, zatem zastosowanie mają ogólne przepisy regulujące postępowanie administracyjne zawarte w dziale IVa K.p.a.

Zgodnie art. 189 f § 1 K.p.a. organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji

publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Aby możliwe było odstąpienie zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 K.p.a., muszą zostać spełnione łącznie dwa warunki. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje, Gajewski 2017).

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko (Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, red. Wierzbowski 2019 r., wyd. 27/ M. Jabłoński, Legalis) naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie za sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe jak: waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Ocena w tym zakresie pozostawiona jest organowi administracji publicznej. Dla spełnienia przesłanki "zaprzestania naruszeń" wystarczające jest jej zaistnienie przed wydaniem decyzji w sprawie.

Aby możliwe było odstąpienie zgodnie z art. 189f § 1 pkt 2 K.p.a. Organ powinien ustalić, czy za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna (Komentarz do KPA, Gajewski 2017, wyd. 1). Zgodnie zaś z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

1) usunięcie naruszenia prawa lub

2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

W zaskarżonej decyzji organ I instancji nie rozważył w zasadzie w ogóle przestanek odstąpienia określonych w art. 189f § 1 pkt 1 i 2 K.p.a. Co do przestanek określonych w art. 189f § 1 pkt 1 organ ograniczył się do stwierdzenia, że "naruszenia prawa nie można uznać za znikome" nie uzasadniając w żaden sposób swojego stanowiska, ani nie prowadząc rozważań w przedmiotowym zakresie. Ponadto uzasadnienie decyzji organu nie zawiera rozważań co do możliwości zastosowania przestanki wynikającej z art. 189f § 1 pkt 2 K.p.a. Prezes UOKiK nie może również rozpatrzyć ww. przestanek w oparciu o przekazane przez organ akta sprawy.

W toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją organ nie wydał postanowienia wyznaczającego stronie termin na przedstawienie dowodów, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, zatem nie było możliwe odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w oparciu o ten przepis.

Aby dokonać ustaleń niezbędnych dla stwierdzenia, czy w niniejszej sprawie zachodzą przestanki do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w oparciu o art. 189f § 1 pkt 1 i 2, konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w znacznej części.

Ponadto dokonując weryfikacji podstawy wydania Zaskarżonej decyzji należy zauważyć, iż przy jej wydaniu doszło również do naruszenia normy zawartej w art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu, który stanowi, że: „W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, kara pieniężna wynosi od jednokrotnego do dziesięciokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wydając Zaskarżoną decyzję datowaną na dzień 16 marca 2020 r. ustalił wysokość przeciętnego

wynagrodzenia w gospodarce narodowej w oparciu o komunikat Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 11 lutego 2019 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2018 r. (M.P. z 2019 r., poz. 154). Ww. obwieszczenie określiło przeciętne miesięczne wynagrodzenie w gospodarce narodowej za rok 2018, a zatem posłużenie się wskazaną w nim wysokością przeciętnego wynagrodzenia nie było właściwe w 2019 r.

Jak wynika z art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu, ustalenie wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w przypadku kar nakładanych w 2020 r. powinno zostać dokonane w oparciu o wynagrodzenie za rok poprzedzający tj. za rok 2019. Powyższe wskazuje, że wydając zaskarżoną decyzję, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej powinien poczynić ustalenia co do wysokości przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej na podstawie Komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 11 lutego 2020 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2019 r. opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Monitor Polskim również 11 lutego 2020 r. (M.P. z 2019 r., poz. 174).

Zgodnie z art. 138 § 2 K.p.a., organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

W niniejszej sprawie Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy, czym naruszył przepisy postępowania, a mianowicie art. 7, art. 77 § 1, art. 80, 107 § 3 i art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Nie ulega wątpliwości, że konieczne do ustalenia okoliczności sprawy mają istotne znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Ponadto Zaskarżona decyzja wydana została z naruszeniem art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu.

W związku z powyższym, w ocenie Prezesa UOKiK zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 138 § 2 K.p.a., przemawiające za uchyleniem decyzji i przekazaniem jej do ponownego rozpoznania organowi.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej rozpatrując sprawę powinien ustalić, czy w sprawie nie zaistniały przesłanki do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, a w szczególności ustalić: czas trwania naruszenia, zasięg naruszenia, liczbę podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia oraz czy strona nie została już ukarana za ten sam czyn, a następnie rozważyć, czy w sprawie zaistniały przesłanki do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. Ponadto ustalając wysokość kary powinien dokonać jej ustalenia w oparciu o Komunikat Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 11 lutego 2020 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2019 r.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Decyzja jest ostateczna w trybie przepisów postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Od decyzji, o której mowa w art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw na podstawie art. 64a w związku z art. 3 § 2a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Zgodnie z art. 64c § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, sprzeciw należy wnieść w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku skorzystania z ww. uprawnienia, zgodnie z art. 233 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 pkt 6a rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. poz. 221 z późn. zm.), strona postępowania zobowiązana jest wpisać stały, który w niniejszej sprawie wynosi 100 zł.

Zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na

rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1, art. 246 § 2 i art. 64b § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej sprzeciw od decyzji Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Zastępca Dyrektora
Departamentu Nadzoru Rynku
Jadwiga Gunerka
/podpisano elektronicznie/